

Vardas: Ona

Pavardė: Gasiūnienė

Gimimo metai: 1942m. (70 m).

Išsilavinimas: Nebaigtas aukštasis

Gyvenamoji vieta: Pasvalys

Ona Vačiakonytė – Gasiūnienė gimė 1942 m. sausio 8 d. Šeimoje užaugo 8 vaikai. Valerija (1938m.), Emilija (1940m.), Petras (1939m.), Liucija ir Jonas (1944m.), Juozas (1948m.), Antanas (1950-1951m.), ir Ona (1942 m.). Tėvai Jonas ir Veronika Vaičiakoniai, iki trėmimų gyveno Pasvalio rajone, Pervalkų kaime. Turėjo 35 ha žemės, du samdinius žmones, Vaičiakonių šeima globojo partizanus. Gyveno gražioje sodyboje – dėl to ir ištrėmė. Iš Pervalkų kaimo ištrėmė dar 6 šeimas.

1951 m. spalio 2 d. maždaug 2-3 val. nakties įsiveržė 8 kariai su šautuvais ir liepė pasiimti būtiniausius daiktus. Mes pasiėmėme 2 kepalėlius duonos, maišelį javų, būtinus rūbus. Vienas žmogus negalėjo viršyti leistinos 50 kg svorio normos, todėl teko imti mažą kiekį daiktų. Prieš ištrėmimą kaimynai padėjo mano šeimai. Atnešė maisto, kiek kas galėjo, buitinių įrankių. Ryte apie 10 val su vežimais išvežė į Ustukių kaimą, o iš ten į Panevėžio traukinių stotį. Kelionė į Sibirą buvo ilga ir labai nuobodi, keliavome su gyvuliniais vagonais apie 27-29 dienas. Vaičekonių ir kitas šeimas atvežė į Tomsko sritį, Asino rajoną, Baturino apylinkes, Tunginsko gyvenvietę.

Pirmus metus nei vienas vaikas nėjo į mokyklą, o mama ir tėtis dirbo miške. Nuo sausio iki gegužės mėnesio, mes sunkiai vertėmės, neturėjome ką valgyti. Pirmieji metai buvo labai sunkūs. Aplinkui siautė badas, kentėme šaltį, npriteklių, visur buvo nešvara. Mano šeimai neužteko šiltų rūbų, todėl negalėjome išleisti vaikų į mokyklą. Vyriausias mano brolis Petras, apsirengęs visus turimus šilčiausius rūbus, ėjo į netoliese esantį miškelį. Jame rinkdavo medžių šakas ir nešdavo namo, kūrenti krosnį. Aš su seserimi ir broliais sėdėdami namuose perrinkdavome kaimynų duotas kruopas. Kad galėtume pragyventi žiemą, mama pardavinėjo visus turimus vertingiausias daiktus ir papuošalus. Mūsų namuose prisiveisė galybė blakių, jų galutinai išnaikinti nepavyko. 2-3 kartus per dieną užvirindavome vandenį ir jį pildavome į

tarpelius, iš kurių lįsdavo blakės. Po kiek laiko mūsų kambaryje prisiveisė utelių, teko visą šeimyną nuskusti plikai.

Vasarą mes, visi vaikai, eidavome į mišką. Rinkome riešutus, įvairias uogas: mėlynės, bruknės, spanguolės, girtuoklės. Grybus: raudonikius, baravykus. Pririnkę uogų, jas pardavinėjome. Taip užsidirbdavome truputį pinigų. Rudeniop mama gavo pašalpą už vaikus, ir tėtis atlyginimą už darbą miške. Už gautus pinigus tėvai nupirko būtiniausių daiktų: šiltų rūbų, maisto. Rudenį, turėdami kuo apsirengti, jau galėjome eiti į mokyklą. Lietuviai susiburdavo į ratelį ir giedodavo gegužines pamaldas, išsiilgę Tėvynės jaunimas dažniausiai dainuodavo Jono Mačiulio – Maironio „Kur bėga Šešupė“. Šie lietuviai nesitikėjo, kad už lietuviškas dainas galėjo nuteisti kalėti lageryje. Už tai, kad dainuodavo lietuviškas dainas vienas jaunuolis buvo suimtas, kankintas ir suluošintas. Jis liko invalidu.

Kai mirė Stalinas, aš su seserimi Valerija grįžau į Lietuvą 1956 m., o kiti – 1957 m. Vyresnieji vaikai grįžę į Lietuvą mokėsi vakarinėse mokyklose, aš norėjau stoti į Vilniaus pedagoginį institutą (VPU), bet dokumentų nepriėmė, nes aš buvau tremtinė. 1963 m. išvažiavau mokytis į Maskvą, dirbau laborante. IštekJau už Balio Gasiūno ir susilaukiau dviejų dukrų.

Po Lietuvos nepriklausomybės gražino tėvų žemę. Tėvelis Jonas mirė 1970 m., o mama Veronika 1976 m., brolis Juozas 2009m., Petras 2004 m.